

Din această perioadă, datează și cea dintâi pictură a sa la biserica Mănăstirii Aninoasa (jud. Argeș). Apoi, alături de monahul Evghenie, primul său dascăl, a pictat biserica Mănăstirii Negru Vodă din orașul Câmpulung-Muscel, jud. Argeș.

Fiind recomandat familiei domnești a Cantacuzinilor, a zugrăvit mai multe ctitorii ale acestora, dar și unele ale Sfântului Voievod Martir Constantin Brâncoveanu, și anume: mănăstirile Cotroceni (București), Mărgineni (azi penitenciar, com. I. L. Caragiale, jud. Dâmbovița), Sinaia (jud. Prahova), Colțea (București), Berca (jud. Buzău), Schitul Poiana (com. Poiana Câmpina, jud. Prahova), Schitul Lespezi (oraș Comarnic, jud. Prahova) și Bordești (jud. Vrancea), bisericile de mir de la Filipeștii de Târg (distrușă, jud. Prahova), Filipeștii de Pădure (jud. Prahova), Călinești (com. Florești, jud. Prahova) și Măgureni (jud. Prahova), biserica Adormirea Maicii Domnului, din Râmnicu Sărat (jud. Buzău) și biserica de la Fundenii Doamnei (com. Dobroești, jud. Ilfov); biserica Mănăstirii Mamu (com. Lungești, jud. Vâlcea), precum și biserica Sfântul Gheorghe Nou din București.

De asemenea, alături de fresce, Pârveu Mutu a pictat și icoane pe lemn. Dintre ele, cea mai cunoscută se află la Mănăstirea Sinaia: icoana Sfintei Treimi (numită și Sfânta Troiță, Cina din Mamvri sau Filoxenia lui Avraam), inspirată de icoana asemănătoare a Sfântului Andrei Rubliov, din Rusia.

Pârveu Pârvescu a primit supranumele de Mutul nu pentru că ar fi fost mut, ci deoarece picta fără să vorbească și fără să mănânce, adică în post și rugăciune. Dacă spunea vreun cuvânt sau gusta hrană, întreținea lucrul în ziua respectivă. Astfel, făcea mai lucrător darul primit de la Dumnezeu, dobândind har pentru nevoia sa și iscusință în lucrarea iconografiei.

Stabilit în cele din urmă în București, a ajuns dascăl la propria sa școală de zugrăvie, în care a format mai mulți ucenici. Căsătorit cu credincioasa Tudora, a avut doi copii, Pârveu și Gheorghe, dar la scurt timp a avut de purtat și el, precum odinioară tatăl său, crucea încercărilor vieții. Soția sa, Tudora, a trecut la cele veșnice, iar el a pornit într-un pelerinaj la Ierusalim, în

timpul căruia a postit și s-a rugat stăruitor.

La întoarcere, în anul 1718, luminat de harul lui Dumnezeu, intră în monahism la Mănăstirea Mărgineni, împreună cu fiul său cel mai mic. Pârveu primește numele de Pafnutie, iar fiul său, Gheorghe, pe cel de Gherasim. La Mărgineni, monahul Pafnutie, dovedind o vastă cultură și cunoașterea de limbi străine, se îndeletnicește și cu traducerea în românește a unor texte din vasta bibliotecă înființată acolo de Cantacuzini.

În 1731, după 13 ani de nevoia, rabdă o nouă încercare: fiul său, monahul Gherasim, trece la cele veșnice. Înțelegând pe deplin deșertăciunea lumii și fugind de laudele oamenilor, Cuviosul Pafnutie a căutat și mai multă însingurare, trebuincioasă pentru rugăciunea cea de taină a inimii și, luând binecuvântarea starețului Cosma, s-a îndreptat spre schitul mai depărtat de lume, din inima codrilor, Robaia (com. Mușătești, jud. Argeș). Acolo a primit marea schimă călugărească și s-a nevoit încă patru ani în rugăciune, tăcere, răbdare și smerenie, trecând la Domnul în anul 1735.

Cuviosul Pafnutie – Pârveu, iconarul de la Robaia, a fost recunoscut drept cel mai mare pictor bisericesc român al epocii cantacuzine și brâncovenești, întemeietor și dascăl al unei școli de iconografie bizantină cu specific național, dar și ca un mare trăitor al Ortodoxiei românești. Luând aminte la viața virtuoză, la nevoia și lucrarea Cuviosului Pafnutie, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române l-a trecut în rândul Sfinților, în anul 2017, an închinat iconarilor și pictorilor bisericești, rânduindu-i zi de pomenire în data de 7 august. Pentru ale lui sfinte rugăciuni, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, miluiește-ne pe noi. Amin.

(Viețile Sfinților)

Mână purtată de Duhul Sfânt, ai fost numit după dreptate, Cuvioase Părinte Pafnutie, de aceea, cum va putea oare mintea mea cea întinată de gânduri pătimase să zugrăvească în cuvinte icoana vieții tale celei fericite? Însă, știind bine neputința mea, precum și dorirea pe care o am spre cinstirea ta, roagă-te Domnului ca să-ți pot cânta: Bucură-te, Cuvioase Părinte Pafnutie, pictor rugător în tăcere!

(Condacul 1 din Acatistul Sf. Pafnutie)